

VILÉM KOUBEK

ORGANICKÁ OPRÁTKA

HOST

VILÉM
KOUBEK
ORGANICKÁ
OPRÁTKA

VILÉM KOUBEK
**ORGANICKÁ
OPRÁTKA**

BRNO 2019

© Vilém Koubek, 2019
Cover illustration © Jana Kilianová, 2019
© Host – vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0077-2 (PDF)
ISBN 978-80-275-0078-9 (ePUB)
ISBN 978-80-275-0079-6 (MobiPocket)

ČÁST PRVNÍ

DEFINICE ŠÍLENSTVÍ

*V blízkosti města poslední zbytky zahrady,
hudba šilenců jinak němých.
Kosy se vznášejí v ovzduší, řinčí.
Ptáci padají polekaně.
Očekávání
nádherné horečné onanie,
té, k níž se chystají prsty ženy.
Studny se propadají, voda
všude se objevuje, jako když padá.
Hrdla krásných žen napjata k strunné hudbě,
ústa však vláční, i oči jako o snu.
Pak páchne víno i z úst,
teří peřiny, vzduch syká,
místo je opuštěno.*

Zbyněk Hejda, *Básně*

Oprátka z plastového provazu na krku neškrábe.

Bezdomovci se mačkají ve špíně, nobilita vykukuje z oken a chudobou sežmoulaná luza stojí okolo pódia: nudí se, takže řve a hází kamením. Na velkou slávu se zkrátka přišli podívat všichni. Ve vzduchu je cítit dobrá nálada souložící s netrpělivostí – a druhá jmenovaná je momentálně nahoře.

Nikdo z místních si nechce nechat ujít oběšení implantátové smažky, čekat se jim ale nechce. Člověk by skoro řekl, že se za těch padesát let od války nic nezměnilo a někde v naší DNA je navždy zakódována touha získat vše a hned.

Podívat se přijeli dokonce i farmáři z nedalekých statků a sem tam se stádem hlav mihne i neznámá tvář. Což je napříč vyprahlými pláněmi příslibem estrády, o které se budou ještě pár let vyprávět příběhy.

Smrt funebráka je holt natolik komická, že táhne líp než předúpadkové pornočasopisy.

Aby se podtrhla přejícná a obecně hřejivá povaha přeživších nevylepšených obyvatel, nechali Rusta, aby dotáhl svou práci do konce – hlavními zbraní jej přesvědčili, že by si měl vykopat vlastní hrob.

Proč s tím něco neudělal a nebránil se?

Nemá energii. To zaprvé.

Bojové zásoby se prostě vyčerpají a pak nejsou. K běžnému chodu, kterému lidé říkají život (ti realističtější přežívání), ale stačí, že se po část dne voják jednoduše pohybuje a tím si dobíjí nouzovou hladinu baterie.

Kdyby si chtěl nahodit bojovou pohotovost, musel by spolykat speciální aktivační pilule, kterými by napumpoval oběhový systém patřičnou dávkou nanobotů, vzácných prvků a energetických složek nezbytných pro implantáty. Nebo by musel přijít do kontaktu s nepřátelskou technikou a z ní by potřebný životabudič doslova vysál.

Samozřejmě má taky možnost vrhnout se třeba ze skály a nechat Druckovy štíty pod kůží vstřebat energii pádu. Metoda to není zrovna efektivní, neboť regenerace poškození způsobeného drtivým dopadem by mu následně sežrala získané energetické zásoby.

Ale možnost je možnost.

Zadruhé je nastavený tak, aby přežil roboholokaust, takže jednu oprátku zakousnutou do krku by měl zvládnout. Vlastně se docela těší na obličejy všech přítomných, až se bude pohupovat na polypropylenovém provazu a ptát se jich, jestli by ho už nemohli odříznout. Až si lidé uvědomí, že se nepokoušejí oběsit nějakého chudáka s pár čipy nebo umělou končetinou, ale plnokrevné válečné monstrum.

Psychoanalytický software Rustovi navíc docela nedávno potvrdil, že v životě muže přichází krize ve standardních intervalech, bez ohledu na to, jestli má vlastní orgány a zda vidí, nebo nevidí skrz zdi.

„Vaše nadměrná konzumace alkoholu ospravedlněná neschopností spát a zvýšená hladina hormonů spojená s klesající racionality odkazují na blížící se krizi středního věku, kterou nejspíše vyřešíte zásadní změnou v životě,“ zněl tehdy rozsudek.

S problémem se chtěl vypořádat pořádkem nového koně, protože motorky vymřely spolu s Mašinérií. Uvažoval také nad tím, že si nabrnkne nějakou mladou holku, aby nemusel chodit domů za svou starou lopatou. Ale jak tu teď stojí na pódiu připraven vyzkoušet si velice nešetnou exhibiční odnož bondáže a celé městečko Felching mu za jeho nestoudnost přeje smrt, nedokáže se zbavit pocitu, že se chystá zabít dvě mouchy jednou ranou.

♦

A tak si poslušně vykopal hrob. Pěkně poctivě, luxusní hotel. Všechny šest stop, jako by do nich chtěl uložit toho nejslušnějšího a nejčistšího člověka široko daleko. Dokonce se mu povedly celkem rovné stěny, jelikož mu během hloubení nedovolili chlastat.

Jakmile měl hotovo, skoro na něj dopadla hrdost, ale neprošla skrz štít z kocoviny.

Davu se hrob líbil taky.

Což podle všeho nebylo úplně dobře.

A tak se hloubil ještě jeden, od kterého Rusta odtrhli zhruba v polovině práce.

Prej pro implantátovou smažku dobrý.

Co jim na to chcete říct?

Během dvacátého století se ukázalo, že když člověku chybí sedmdesát procent mozku, stále dokáže nejen zcela pohoďně žít, ale také pracovat na postu státního úředníka. Těžko říct, jestli je tohle poznání depresivní, nebo uklidňující. Každopádně nejspíš odtud pocházela myšlenka, že vojáci vlastně nepotřebují úplně všechnen obsah lebky. Zůstávalo jim to základní, aby se nenarušila lidskost. Zbytek šel pryč.

Nějakou dobrou duši potom při vidině volného prostoru napadlo, že pokud má lidská kultura přežít válku, měl by ji u sebe nosit každý. Takže se armáda změnila v nekonečný dav záložních disků. Vysoká komprese se v nich snoubila s tuhým zabezpečením a do toho všeho se převedla celá knihovna lidstva, filmy, hudba a obrazy. Také mapy světa před apokalypsou, fotky prezidentů, telefonní seznamy z doby, kdy se ještě instalovaly do domů pevné linky... Každému vojákovi zkrátka nabašili do hlavy tolik matroše, že by jej nestihl přečíst, nakoukat ani naposlouchat, i kdyby měl všechnen čas světa.

Podle Rusta je ale úplně nejužitečnější neustále se rozšiřující heslovitý slovník, ve kterém se ukrývá zřejmě veškeré vědění lidstva. Pokud už má totiž něco přežít, je to jazyk jakožto univerzální médium reality. Všechno, co dokážete pojmenovat, existuje. Ve větách je síla a jazyk je Bůh.

Myriády slov se navíc hodí, když už žijete tak dlouho, že zapomínáte na základní pudy a kvůli svému nezničitelnému tělu se topíte v zoufalství zahuštěném existenciální prázdnotou.

V takovém stavu se pak můžete ptát:

Co je to deprese?

Co je to smysl života?

A slovník na vás začne vyplavovat myšlenky o biologickém rozkladu ověncené sdělením, že každých zhruba deset let se v člověku kompletně vymění buňky. Tedy až na ty, které jsou umělé a slouží ke zlepšení dovedností a schopností vojáka.

Jinými slovy, svěžest se Rusta zrovna netýká. A fakt, že se jeho tělo nemůže samo očistovat, jej podvědomě vrhá do klešajících spirál. Když maso nedokáže přirozeně umřít, vede samo sebe k destrukci.

Jenže pak se o slovo hlásí konzervační protokoly, které udržují vojáka v bojeschopném stavu. Tedy alespoň relativně bojeschopném. A rozkol skončí absolutně nudnou remízou.

Co je to beznaděj?

+

Kněz něco blábolí. Protože mu ale Rust za pořádný obřad nestojí, začne po několika větách jen hučet a neartikuluje. Obecenstvo stejně daleko víc zajímá déšť, který bičuje celou scénu a zřejmě nemá v plánu nijak polevovat.

Obří kapky tančí sebevražedného dupáka s agresivní nevybíravostí. Pleskají do pleší, mastných vlasů, kremp klobouků, obnošených sukní, z odpadků postavených zbrojí, předpotopních palných zbraní, koňských lebek, šerifovy hvězdy stlučené z víček od limonády, oprátky, pečlivě sbitého trámová i páky, která pod Rustem otevře podlahu a vyše jej vstříc zlomenému vazu.

+

Šerifovi, který dá k popravě povel, se přezdívá Podržtaška. Má idiotsky zakulacený obličej, srůstá mu obočí a černají mu zuby. Kdyby ho někdo potkal tam venku v pustině,

spletl by si ho s banditou. Přezdívku si vysloužil tím, že se nedokáže rozhodovat sám a potvrzení od čistíčů, samozvaných pořádkových jednotek, nejspíš vyžaduje i k tomu, aby si v noci vyhonil. Rust nad ním ale jako správná pohřební paměť vesnice vidí ženu, která mu před dvěma lety spolu s dcerkou umřela při porodu.

Farář má komické příjmení Joyce a podle jeho rozklepaných rukou, kalných očí a flekaté kůže by ho měl Rust do měsíce na lopatě. Temné roucho na něm za přispění deště těžkne, jako by do sebe nasávalo všechny hříchy světa. Kdyby nepršelo, bylo by vidět, že se velebníček nezdravě potí.

Kat má přes hlavu teatrálně přehozený kus pytle, nicméně všichni vědí, že si pod ním slintá na límec šerifův poskok Tucker. Vazoun sice trpí Downovým syndromem, co mu však chybí na kráse, to kompenzuje láskou k násilí. Skoro by se chtělo říct, že se pro pozici popravčího narodil. Rust se ale nebojí laškovně na něj mrknout, protože Tuckerovi před týdnem umřel otec a očividně ne všechno utrpení zvládá s klidem ledové skály.

Tucker mrknutí zahlédne a otočí se k provokatérovi zády, takže se budoucí oběšenec rozhlédne po publiku. Ve výhledu mu začnou skotačit data a nekrology: epitafy stékají po křížích a kapou na rakve, kde se vpíjejí do zdobných žlábků. V hlavě se Rustovi vybavují nadávky; hádky ohledně velikosti truhel nebo hrobu, hloubky či rovnosti stěn. Zažil roky, kdy prostě do země nešlo vykopat pořádnou díru, i kdybyste ji udělali přesně podle nákresu pozůstalé rodiny. Vždycky se našel nějaký problém.

V létě před sedmnácti lety propukla epidemie a lidi padali, dle slov místního doktora, jako sračky do hajzlu.

V márnici tehdy hnila těla jak pomlácené ovoce, a protože hroby splňující požadavky pozůstalých vycházely zhruba na třetí pokus, ve vzduchu se vznášel mor.

Magická scénérie zmaru promočeného až na kost Rusta zalije melancholií. Vítá ji, jemně ji políbí nejdřív na jedno líčko, potom na druhé...

Pak ho do kořene nosu trefí kámen jako pěst.

Bolest je jen stav mysli.

Tlakové spínače Druckova štítování na tváři přejmou pohybovou energii kamene. Imitace kůže začne krváčet. A někde v hloubi Rustovy hlavy se probudí jiskřička naděje spolu se zrakovými implantáty.

Jako první je Rustovým úsměvem zaskočen šerif. Zděšení se posléze přenese na faráře: do atmosférické rány způsobené vyjmutím pobožného mručení se vkrade nejistota a naklade do ní vajíčka.

Jdoucí na smrt se přece neusmívají.

Děšť zanese Rustovi do úst trochu kovové pachuti tělních tekutin.

Asi krev.

Nemá čas řešit podrobnosti.

Implantáty totiž zcela instinktivně vyhnaly získanou energii do rentgenového záblesku, aby se zorientovaly v prostředí.

A právě díky nim si uvědomil, že se celý den plete – dneska se opravdu bude umírat.

2

Za války se jim říkalo nádory. Útočí totiž obřími boulemi smrti, které jim postupně vyrostou na těle a s chrochtavým mlaskáním uvolní do vzduchu mrak nanoskopických strojů.

Důležitý je šok. Groteskní podívaná lidi přibije k zemi, a než stihnou zareagovat, trčí jim skrz hlavu bodec.

Všem.

A jedna tahle věc se došla podívat na věšení. Stojí si pěkně v davu a kochá se pohledem na relikt minulosti, který by jí za války byl schopný nakopat prdel. Momentálně je ale tak slabý, že se v boji s každodenní všedností nechává oběsit.

+

Farář zalapá po dechu a utne obřad. Šerif se bleskově sebere a zmatení způsobené Rustovým úsměvem setřese jako slabý náznak náklonnosti ke svému oblíbenému funebrákovi (nikdy ho v hospodě nedokázal přechlastat). Zeptá se, jestli se v nadcházející mrtvole najde dostatek inspirace na poslední slova.

Rust se na chvilku zamyslí a řekne: „Satan je módní štvane.“

+

Šerif polkne, zavře oči a jemně zakrouťí hlavou.

Farář zrudne, zaúpí, plivne na rouhače a odejde z pódia.

Flusanec se seznámí s deštěm.

Kat zatáhne za páku.

A nádor začne být zhoubný.

Propadliště pod Rustem jednoduše zmizí. Vnitřnosti se mu natlačí na bránci. Následuje šklubnutí. A prasknutí.

Zmatený vaz nicméně zahlásí, že je v pořádku.

Po krátkém zhoupnutí Rust už zase padá a s ním lano i kus šibeničního lešení.

Kvalitní práce.

Prudký nával adrenalinu a energie, kterou vygeneroval tlak na krku, Rustovi vyžene do hlavy zpomalení. Jeho oči začnou vnímat scénérii osmkrát rychleji, než to zvládne lidská bulva.

Do popředí vyskáčou velmi jemné detaily: nádor maskovaný za koně se nejdřív začne třást a zmatený majitel ho poplácá na uklidnění. V tom okamžiku už ale zvířeti nabíhají po těle vaky hnusu a zkázy. A k Rustovu pohledu se přidává zájem okolostojících lidí, kterým už oběšenec není dost dobrý. Z tváří se jim dají číst otázky jako „Co se to tu děje?“, „Co to, do prdele, je?“ a „Jak to myslel s tím Satanem?“.

Nikdo je ale nevysloví.

Nestihnou to.

Rust padá a sleduje, jak nádory praskají a na všechny cáká jejich výplň. Do vzduchu se vznáší hustý mrak nanoskopických částíček, které reagují tvrdomí a kopírováním tvarů.

Poslední šance na spasení Felchingu nicméně ani náhodou nemá dost energie k tomu, aby se hýbala stejnou rychlostí, jakou momentálně vnímá svět. Humpolácká poprava ji nabíla leda tak na pořádnou podívanou.

Otvor propadliště je úzký. Takže o něj rozhoupaný Rust zavadí, narazí si hlavu a za ševlení třísek se zřítí na rozbahněnou zem. Trám na něj dopadne jako výčitky svědomí.

Každá troška energie dobrá.

Z koně zbylo jen torzo. Hydraulika oblepená kostmi, poloobnažená lebka (čistě pro efekt) a spletnice střev (také pro parádu). Nádor je zkrátka štramák, ze kterého byste

vymačkali kapku nočních můr pro každého přítomného. Ani jeden z nich se však už nepřiblíží k posteli.

Kontaktní kráter v dostřiku vakových tekutin rozpouští dav. Lidé řvou, kyselina vesele bublá a šumí něco o výborném zažívání.

Pak si ale kůň odfrkne a najednou je ticho.

Tvrdíte si, co chcete, ale mezi kapkami deště dopadajícími na živé a mrtvé tělo je rozdíl. V případě zesnulých je v nich daleko méně škodolibosti a radosti, že mají možnost někomu řádně zkazit den. Nudí se.

Laxní bušení je najednou všude.

Stejně jako stále ještě teplé mrtvoly, které visí nabodané ve vzduchu na čerstvě zhmotnělých masivních jehlách. Všichni přítomní dostali jednu do hlavy tak, aby smrt nastala okamžitě a efektivně. Bolest si stroje asi musejí ještě nastudovat.

3

Základní pravidlo boje s nádorem zní: je třeba ho zlikvidovat dřív, než si stihne přivolat posily.

Naštěstí ale už neexistuje globální síť, po které by se stroje mohly spojit a předávat si informace. Takže...

Nádor zařve. Z chrťánu se mu vyvalí zvuková obdoba cirkulárky zápasící s betonovým blokem. Jeho zářez do postmoderního operního světa naznačuje, že v okolí není jedinou obživlou vzpomínkou na válku. A dodává, že ačkoliv k tomu zrovna nemají patřičnou infrastrukturu, přizpůsobují se zbloudilé stroje nové situaci.

Rust zatne pěsti a zazdí pud sebezáchovy.

Čas přibrzdit evoluci.

Zpod lešení se Rust vykutálí, načež ho okamžitě pozdraví déšť. Nádorovy jehlice vyvanou z těl a ta svorně popadají do bláta. Vzduch ztmavne a zhoustne, změní se v nanomrak, jenž se Rustovi rozhodne vypršet pohřeb.

Funetrák se hýbe, jak nejrychleji dokáže. Což momentálně znamená jako člověk, kterého před chvilkou oběsili.

Ani mrak evidentně nebaví dívat se na jeho ponižující obyčejnost, proto v polovině cesty prostě vyšle vpřed posly – prořídne a z jeho centra vyletí bodec.

Na hlavu, přímo do čela, Rustovi dopadne kovadlina, která je připevněná k nárazníku vesmírné lodi. Praskne mu lebka, do výhledu mu vyskočí víc hvězd, než měla americká vlajka po třetí světové, a následuje tma bolesti: zaplaví ho, zavře se nad ním s radostí dobře uzrálé septikové šachty.

Jenže vším tím hnusem prosvítne ukazatel baterie a systém konečně naběhne.

Válečná nostalgie si sundá růžové brýle a podívá se na svět střízlivýma očima.

A co vidí, se jí ani trochu nelíbí.

Rust žije.

Nádorův mrak to na chvílku rozhodí, ale pak se přepne do totálního berserku: Rusta začnou špikovat stovky jehel – trhají z něj falešné maso, probodávají mu oči, zkoušejí se mu vervat do každého tělního otvoru. A on je všechny přijímá.

„Bolest je jen ve vašich hlavách!“ rezonuje mu v lebce s každým novým vpichem, který sklouzne po štítování a následně mu rozerve kus umělé svaloviny.

A nádor se snaží. Opírá se do něj vším, co má, dokud z těla oběšence není přehlídka tržných ran. Dokud nevypadá jako torzo, které prošlo rotačkami kombajnu.

Děšť je zřejmě na nádorově straně, protože zhoustne. Ze všech sil funebrákovi plácá do obnažených tkání a tajně doufá, že je aspoň trochu slaný nebo kyselý, takže jej dotýčný cítí.

Cítí.

Jenže procenta stoupají.

Od padesátky začne systém nahazovat pokročilé doplňky – v první řadě přímou kinetickou kontrolu, která energii kolizí buď pohltí, nebo ji odkloní stranou.

Jakmile naběhne PKK, octne se Rust v obláčku. Nárazy zmizí a bez nich si mozek není jistý, jestli má přijímat signály bolesti.

Utrpení najednou nedává smysl, a tak prostě není. Těžko říct, jestli takhle Rusta máte nějaký naprogramovaný protokol, nebo se jedná o přirozenou reakci. Ale když mozek nemá dost podnětů, zkrátka se na bolest vykašle.

A Rust vstane.

Pěkně pomalu.

Užívá si marnou snahu a zbytečnost každého dalšího vpihu. Systémy PKK funí, zahřívají se, žerou energii stejně

zběsile jako vyléčení diabetikové cukr. Jejím přibývání ale nezabráňují.

S osmdesátkou už jde Rust proti smrti: každým krokem vyráží ze země záplavu bahna. Pomalu, ale jistě přechází kus náměstí, který si ještě před chvílkou říkal popraviště a momentálně je pocukrovaný mrtvolami.

Při devadesátce naběhne mozková manipulace.

Mozkové centrum si vyžádá hlášení od všech obvodů a rozhodne se Rusta trochu nakopnout. Jinými slovy, začne regulovat množství dopaminu v jeho systému a vystřelí oběšence do vesmíru.

Klouby zařadí maximální rychlost, aby držely tempo se vzteklymi hemisférami, a do úst se Rustovi pokusí vetřít pěna. Vyžene ji řevem.

Kapky deště zpomalí. Vlastně se skoro zastaví ve vzduchu a Rust se o ně rozbíjí jako Měsíc o Zemi.

Nemá meč, a tak nádoru jednoduše urazí hlavu.

Teda aspoň se pokusí. Tak zní plán.

Úder vnímá vnitřním zrakem. Představuje si, že pěstí se-zvývá kov stroje na padrt a pak ho znechuceně vyplivne.

Oběšencův rauš je jako sníh; obří závěje, které hoří; pláže fosforu; moře krve a obloha z acidu. A ve všem tom tripu se před ním nádor skryje do nanomrakového štítu.

Jenže mozkové centrum pracuje s válečným nasazením a zapíná rušící pole.

Rustova pěst vyletí z chumelenice skleněného peří, které se tříští na miliardy krystalků. Robotickým štítem prochází jako tupý nůž panenskou blánou.

Nádor neuhne. Nestihne to.

Destrukce je vzájemná.

A v posvátný okamžik spojení padá z nebe popel, mrtvoly sebou škubají, jejich ranami se šíří záblesky a pod kůží se jim svíjejí hádata strachu: vydlabávají jim lebky a vykukují ven očima.

Mozek to nakopnutí přehnal.

Musel.

Nádor se rozloží do bahna. Jeho trosky se rozletí po celém náměstí.

Rustovo předloktí změní tlaková vlna v kaši obalenou pokročilým štítováním – drží tvar ruky, ale plandá, jako by je někdo dostatečně nenafoukl.

Někde v podvědomí si tělo uvědomí, že oběšence čeká implantátový abstrák a bolestivá regenerace srovnatelná se štědrovečerním nákupem v obchoďáku. Před neprůchodnými uličkami mezi regály a nasranými ksichty vynervovaných lidí se Rusta pokusí zachránit tím, že jej vezme na nostalgickou cestu za největším průserem jeho poválečného života.

A Funebrák nemá sílu odmítnout.

Horko není nejlepší přítel mrtvého těla. Nicméně Rust má tohle hnilobné duo opravdu rád.

Sedí v upocené místnosti bez oken, která dřív sloužila jako sklad náradí, ale pak ji velebníček překřtil na márnici.

Společnost mu dělají dvě otevřené rakve a jeden sud, jejichž kvasící obsah pomalu začínají ožírat červi. Krumpáč, rýč s lopatou, lucerna a stůl, na kterém stojí rozpitá láhev whisky.

Je šťastný, protože začíná být opilý.

Jedovaté výpary z mrtvol totiž právě zaměstnávají jeho interní jedovou filtraci natolik, že nevěnuje pozornost chlastu. Takže se namísto dvěma fláškami zbourá jednou, a ještě k tomu opravdu pectivě.

Protože kdo šetří, má za tři. A kdyby mohly mrtvoly mluvit, jistě by souhlasily.

I když právě proto Rust chlastá – aby držely zobák. Už ho nebaví vyčítavé štěbetání o jeho lenosti. Odmítá snášet to jejich nekonečné „za našich mladých let“. Sere ho, že se mu pokoušejí radit, jak by měl dělat svou práci – a to tak, že líp a rychleji.

Proto pije. Promile mu totiž ucpávají uši a stírají přeludy z bulv. Chrání ho před uvědoměním, že si roky poválečné nečinnosti a hrůzy, které zažil ve službě, začínají vybírat svou daň.

Demonstrativně do sebe zvrátí další část lahve.

A pak ještě jednu, protože dnes jsou mrtvoly nezdolné.

Drhnutí čelistí se slévá v serenádu skloviny. Prohnílé plíce spíše bublají, než aby pumpovaly vzduch. Jazyky se z úst vylévají.

„Držte huby!“ vykřikne zoufalý Rust. Ale mrtvolý mají zrovna rozjetou velmi živou diskuzi na téma „Co tě zabilo?“.

„Neměla jsem tu vodu pít, hned mi přišlo divný, že v ní plavou ty zelený fleky,“ povzdechne si majitelka nejlevnější rakve. Její budoucí podzemní hotel je tak děravý, že z něj ženské tělo postupně vytéká. „Pak mi začalo být zle a starej mi povídá, prý ať to vypálím whisky.“

Z ostatních rakví se ozve posmrtný smích.

„To nic nejní,“ naváže truhla sbitá z plotových planěk. „Mě zakousnul vlastní pes.“

„Protožes ho celej život mlátil, kreténe!“ uzavře diskutující trojici plastový sud.

„Co to s tím má společnýho, ženská proklatá?“ osopí se na sud plaňky.

„Zhruba všechno. Víš, to je totiž tvůj největší problém. Seš totální guma. Ty sis jako vážně myslel, že když někoho budeš celej život mlátit, tak mu jednoho dne nerupnou nervy a nevrátí ti to?“

„Já ti jednu...“

„Co? Vrazíš? A co pak, umlátíš mě k smrti? Znovu?“

Márníci se rozprostře ticho.

„To je drama, co?“ zeptá se děravá rakev Rusta, který toho má tak akorát dost: se všemi čerstvě nabytými promile v krvi popadne rýč a vyrazí ven.

Tyhle mrtvolý evidentně nepřechlastá, takže je musí zakopat.

+

Venku bzučí hmyz, cvakají kopyta a zní lidská řeč. Živá lidská řeč. Lidé se trousejí prašnými ulicemi, koně frkají a ve vzduchu se válí horko. Ale také klid a pohoda.

Mezi dřevěnými kříži zabodanými do země vane jemný větřík. Tu a tam hroby zdobí dokonce chomáče trávy nebo seschlé pokusy o pěstování kytek. Vše jako důkaz, že ani padesát let po celosvětové genocidě lidé nepřestávají být sentimentální. Každá mrtvola prostě kdysi byla člověk a mělo by se s ní zacházet s úctou – i kdyby měla mít podobu

plastového sudu, ve kterém se dříve skladoval a vyvážel biologický odpad.

„Máme to dneska hezky, že?“

Rustem smykne chlast. Rovnováhu nakonec v poslední chvíli podepře rýčem a s úlekem si uvědomí, že stojí v místech, kde by měl kopat díru.

Farář svého funebráka moc dobře zná, tudíž jeho opilostí není překvapený. Ve vší vlídnosti dá Rustovi dost času na to, aby se vzpamatoval a odpověděl mu.

Nakonec se dočká květnatého „jo“, načež Rust zarazí rýč do zeminy.

„Nikdy jsem si nemyslel, že jsi takový lidumil,“ pokračuje velebníček, zatímco dotyčný odhazuje první hromádku hlíny a málem sebou praští do země.

Z krkolomného manévru nakonec vybruslí slovem „cože“.

„Mno,“ nenechá se rozhodit farář, „vždyť se na sebe podívej. Evidentně ti není dobře, snad ze sluníčka?“ Vzduchem proletí drobná pauza na řečnickou otázku. „Možná jsi dokonce nemocný! Muselo to dát velkou práci, aby ses dostavil do práce. Obdivuji tvůj zápal!“

Dělá si z něj prdel, to Rust pozná i naložený v lihu. Kreťen jeden křesťanský! Ve vzteku nabere další dávku půdy a s vypětím všech sil se při jejím odhazování ani tentokrát nesloží. Skončí sice rozkročený ve značně nepřírozené poloze, ale přesto vyhrává.

„Já ti ukážu, parchante,“ pomyslí si funebrák a na vlně euforie napřáhne rýč k dalšímu hryznutí do země.

„Dnes večer chlastáme, Ruste!“ zakřičí na něj Emil, který zrovna projíždí na koni okolo druhé strany hřbitova.

Rust se za ním ohlédne a něco mu narazí do nohy.

+

Farář civí.

Emil civí.

Z márnice se ozývá cvakání čelistí.

Rust sice tuší průser, ale stejně se podívá, jak si rýčem ohobloval z celé holeně kůži s umělou svalovinou: skrz falešnou krev prosvítá akorát plátování.

Navzdory všem zažitým klišé v okamžiku kritické chyby nevystřízliví. A svůj výkon okomentuje duchaplným povzdechnutím: „A kurva.“

5

„A kurva,“ zopakuje Rust.

Z anabiózy jej tělo probudí do jásavých neonových výkřiků uživatelského rozhraní, jimiž mu naznačuje, že sice během posledního střetu s nepřítelem dostal na prdel, ale většina vnitřních zranění už je opravená. Nicméně se prý můžou dostavit menší bolesti.

A tak rozervanec řve.

Je mu úplně jedno, že k sobě přiláká pozornost dalších nádorů, které svolávala jeho oběť.

Zranění mu zaklepou na vědomí s brutální upřímností. Jsou jako exekutoři, prostě jen dělají svou práci, nehleděte za jejich chováním nic osobního. Řežou ho argumenty, a když odmítá poslouchat, dupou mu po nervových zakončeních okovanými botami.

Z šoku se nakonec vymaní jako malé dítě – prostě křičí tak dlouho, až ho řev přestane bavit. Pak mu samozřejmě dojde, že si polovinu utrpení jen přisnil, aby měl důvod dělat ze sebe idiota.

Někdy tou dobou si všimne oznámení, že tělu došly kapsle s umělými tkáněmi, a tím pádem je po posledním souboji stále kompletně rozsekaný. Protože co může být lepšího pro přežití ve společnosti, která popravuje i za to, že máte pár primitivních implantátů.

Tu nejpodstatnější informaci si však odmítá připustit, ačkoliv už mu se vši chutí žere podvědomí a hloubí si tunel k vědomí. Tuší totiž, že má problém, který zachází ještě o krůček dál za skutečnost, že nevidí, ačkoliv má otevřené oči. A nemůže se hnout.

Zásadní otázka ale nakonec nezní, proč si z Rusta dělají prdel oční bulvy ani jak je možné, že odmítají spolupracovat svaly. Ten největší otazník se vznáší nad zdrojem vůně spáleniny a hlíny, která momentálně tvoří jeho smyslné kulisy.

Odpověď samozřejmě zná.

I když mu nedává smysl.

Přece všichni chcípí.

Neměl je kdo zakopat.

Ale tak to asi ve světě po válce chodí. Zbytky vzpomínek se spálí a následně zahrabou pod zem. Sám by o tom měl něco vědět, jelikož podobnou praxi aplikoval na lidi.

Hlína má totiž tu skvělou vlastnost, že všechno nežádoucí udrží pěkně... zkrátka pod zemí.

Pro jistotu sebou zkusí zalomcovat. Tlak v kloubech vystřelí do vysokých hodnot, energie klesne až na dno a procesor vypne většinu nepotřebných systémů.

Hlína je mokrá, tvrdá a udusaná.

Někdo si dal práci.

Když si představí, jaká po nádorovi zůstala spoušť, nediví se.

6

Bill se snaží: „Říkám ti, vole, je to jasný. Snadný prachy, nanejvejš pár hodin práce.“

Joe se tváří nezaujatě.

Bill plácne kumpána po rameni tak silně, až se dotyčný pobryndá pivem a málem si vyrazí zuby půllitrem: „Vole, nese, je to tutový. Z Felchingu zbyly jen ruiny. Když to tam našly čistidla, celý to tam spálily a pak pro jistotu zbytky zakopaly do země.“

Joe projeví první známku zájmu: „Takže tam najdem leda tak hovno.“ A dá si pořádného loka.

Bill neztrácí naději: „Ty tvoje posraný, věčně poloprázdný krýgly. Jasný, že najdem. Všechny mrtvolý naházeli do jednoho masovýho hrobu. Nandali nám je na jednu hromadu. A ty moc dobře víš, že implantáty a podobný svinstva neroztavíš. Furt tam jsou.“

Joe mručí, ale není jisté, jestli tím dává najevo, že chce další pivo, nebo se mu myšlenka začíná líbit. Ve výsledku dostane nalito.

Bill tlačí na pilu: „Podívej, tímhle ti dělám laskavost, protože, no jako...“

Joe zvedne obočí.

Bill obočí pokorně svěsí: „...ti dlužím dost prachů za chlast. A jako jasný, šel bych tam sám...“

Joeovo obočí putuje skoro až na vršek čela, člověk by si myslel, že není v lidských silách dostat jej tak vysoko.

„...ale ve dvou toho vykopeme víc a rychlejc. Dřív než si nás někdo všimne a vodpráskne nás. Rozumíš. Už to tam nejní tak žhavý, jako to bejvalo před tejdnem, ale stejně. Nevěřim tomu, že to tam někdo čas vod času nehlídá. Za součástky

toho robota nám artifexové urvou pazoury. U noh se nám budou plazit, ti povídám!“ ukončí a triumfálně dojede svůj püllitr. Nakonec utře zbytky pěny z kníru, majestátně řihne a se slovy „Tak co bude?“ si poupraví klobouk.

Joe pije svoje nové pivo a nereaguje. Obličej mu zbrázdily jizvy, vysušilo slunce a ošlehala krutost. Vrásky smíchu má vytvarované tam, kde se chytají jen při škodolibém úsměvu. Mastné prošedivělé vlasy našťestí ukrývá pod kloboukem. Bill se občas podivuje nad jejich hustotou, ale nakonec mu vždyc-ky dojde, že vlastně neví, kolik je Joeovi let. Kombinace slunce, chlastu a tabáku totiž člověka zrovna neomladí. Jeho partáko-vi může být podle vzhledu přes padesát, ale taky stěží třicet.

Joe naposledy polkne a opatrným odložením püllitru dá najevo, že usilovně přemýšlí.

Nakonec se zeptá: „Lopaty máš?“

Z městečka Blumpkin vyráží dvojice koní a otrhanců po se-tmění. Pěkně potichu, nenápadně. Žádné velké ciráty, slušně dopít, zaplatit, zvednout se a zdánlivě se odebrat do chatrcí, kde spánek přeroste v kocovinu. Schválně vyjedou opačným směrem, než stojí šerifovna, aby se vyhnuli případným po-tížím. Nevadí jim, že se tím odsuzují k projíždce údolím a k obkroužení celého města.

Strážník u brány spí, takže mu Joe nevěnuje žádnou po-zornost. Bill aspoň nenápadně pokyne kloboukem.

Lopaty zabalili do pláten, aby nehrkaly. To samé provedli s krumpáčem a pro jistotu zajistili všechny kovové předměty výzbroje – cinkání je totiž v pustině slyšet nebezpečně dobře. Na dvě poloopilé hyeny slušná práce.

Felching je od Blumpkinu hodinu a půl cesty, pokud tedy pojedou nenápadně, pomalu a mimo hlavní tahy. Pak si vy-hradí dvě až tři hodiny na kopání a hledání implantátů. Oba už v minulosti robotiku z mrtvol kradli, tudíž mají připra-vené skenery i speciální izolované vaky. Problémy nečekají.

Avšak jejich pistole zavěšené v pouzdrech pod ponči sní o tom, že by se přeci jen něco pokazit mohlo.

Joe odšroubuje uzávěr placatky a dopřeje si několik mocných polknutí. Pak podá zbytek Billovi.

Od zdí kaňonu se odráží dusání koní.

Jemný větřík v dálce ševelí svou milostnou píseň chuchvalcům laskavce.

Na nebi svítí hvězdy.

Pozůstatky Felchingu o sobě po větru dávají vědět už ze vzdálenosti více než půl kilometru.

Pod městem ještě pravděpodobně doutnají kořeny stromů nebo zbytky osídlení, které přikryla pustina. Vůní připomíná plast, jenž se taví za krásného slunečného odpoledne, zatímco v jeho okolí pobublává asfalt.

Síla plamenů je ale dávno pryč a kouř postrádá štiplavost. Vzduchem poletuje už jen vzpomínka na inferno, které tu vypuklo před pár dny.

Pověřivost spojená se strachem většinu místních od spáleniště odhání: dle šeptandy tady totiž čističi zakopali hromadu mrtvol, které byly plné implantátů a ze světa je sprovodilo obrovské monstrum poseté chapadly, motorovými pilami a hlavními zbraní. O to horší obyvatele plání ale trosky Felchingu přitahují.

Masová kremace a zakopávání proběhly na náměstí, takže Joe s Billem musí projet údolím spálených stavení, po nichž zůstaly akorát pahýly či vyhublá torza.

Joe se opět nijak netváří, ale běhá mu mráz po zádech. Svou nejistotu dá Billovi najevo tím, že si zapálí. Jeho kolega udělá to samé.

Směs tabáku provoní okolní vzduch dehtem a lítostí, v jejichž rytmu tančí rakovina. Kdysi dávno vymýcená léky, teď opět v plné síle.

Dvě žhnoucí hlavičky s pozadím z klobouků a těžkých kožených kabátů chvíli pozorují mrtvolu města. Dokonce si pro jistotu dovolí trochu odčerpat ze vzácných baterií a pojedou Felching noktovizory.

Ani jimi se ale nepodaří odhalit víc než tiché prázdno.

Nakonec nasednou a velice opatrně vyrazí na náměstí, kde přivážou koně k zdánlivě nejpevnějším troskám. Ze sedlových batohů vyprostí lopaty a krumpáč, kterého se nakonec ujme Bill: „Ukaž, ať je ti jasný, že to s tebou myslím jako dobře, vole.“

Hlína na sobě sice nemá velké X, takže piráti by v ní poklad určitě nenašli. Je však hezky udusaná, a i slepý by nejspíš poznal, že takhle přeházená není víc než pár dní.

Se slovem „bingo“ se začne útroby Felchingu ozývat kopání.